

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobců: **a) J. M., b) Dr. S. G. M.**, oba zastoupeni JUDr. Jiřím Tvrdíkem, advokátem se sídlem Semická 3292/6, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Ing. R. T.**, zastoupená Mgr. Petrem Pytlíkem, advokátem se sídlem Thámova 20/181, Praha 8, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 6. 2013, č. j. 7 Ca 130/2009 – 115,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Odměna advokáta JUDr. Jiřího Tvrdíka **se určuje** částkou 4.114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 20. 6. 2013, č. j. 7 Ca 130/2009 – 115, byla zamítnuta žaloba, kterou se žalobci (dále jen „stěžovatelé“) domáhali zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 1. 3. 2009, č. j. 026388/2009/KUSK, jímž bylo zamítnuto jejich odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Černošice (dále jen „stavební úřad“) ze dne 14. 11. 2008, č. j. výst.:030215/2006/K/D225/Ji, o povolení stavby garáže na pozemku p. č. 348/5 a stavební úpravy a nástavby na objektu

č. p. 225 na pozemku st. p. č. 243 v k. ú. Kosoř za účelem vytvoření bytu pro správce areálu pískovny Kosoř (dále též „stavba“). V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že z obsahu správního spisu vyplývá, že sloučené stavební a územní řízení bylo zahájeno na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení ze dne 15. 5. 2006 a stěžovatelé se stali účastníky tohoto řízení s ohledem na ust. § 34 odst. 1 a § 59 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), neboť jsou vlastníky pozemků bezprostředně sousedících s pozemky dotčenými předmětnou stavbou. Toto jejich procesní postavení jim sice umožňuje účastnit se řízení a uplatňovat zákonem stanovené procesní prostředky k ochraně jejich práv a zájmů, ovšem uplatňování těchto prostředků je omezeno pouze jen na ochranu jejich práv a zájmů, nikoliv však na ochranu práv a zájmů jiných osob či subjektů. V územním a stavebním řízení jsou tedy stěžovatelé oprávněni brojit proti všemu, co se podle jejich názorů dotýká jejich subjektivních veřejných práv a co je poškozuje. Nejsou ale již oprávněni domáhat se ochrany práv a zájmů jiných osob ani zmocnění hájit veřejný zájem. Tato zásada platí i v řízení před soudem, neboť do tohoto řízení si vlastník sousední nemovitosti nemůže přenést více práv, než kolik jich měl ve správním řízení. Žaloba by tedy mohla být úspěšná jen tehdy, pokud by žalobci tvrdili, že účinky předmětného územního rozhodnutí a stavebního povolení se přímo dotýkají jejich vlastnických práv k nemovitostem v sousedství povolované stavby. Tomu by ovšem musel odpovídat i obsah žaloby, kterou je soud vázán. Nestačí tedy, aby žalobci pouze tvrdili, že došlo k porušení určitých právních norem, ale vždy musí jmenovitě uvést, jak konkrétně se každé takové porušení negativně dotklo právě jejich práv a zájmů. Žádnou takovou skutečnost však stěžovatelé neuvedli.

Proti tomuto rozsudku podali stěžovatelé v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., ve které vyslovili nesouhlas s rozsudkem městského soudu, který je postaven na tom, že netvrdili, že bylo zasaženo do jejich práv. Do jejich práv však bylo zasaženo tím, že stavba byla nezákonně povolena, což pro stěžovatele znamená hluk, zápach, prach, stínění, riziko znečištění půdy, riziko požáru skladovaných pneumatik a nebezpečí kontaminace půdy oleji a naftou. Tyto výtky byly součástí správního řízení a městský soud se jimi měl zabývat a neměl žalobu z formálních důvodů zamítnout. Měl vyjít z obsahu spisu, v rámci něhož bylo tvrzeno a dokladováno, že rozhodnutí stavebního úřadu a krajského úřadu jsou nezákonná, jelikož spočívají na nesprávném skutkovém stavu. Stejně tak obecně namítali, že k zásahu do vlastnického práva došlo i tím, že k vydání odvolacího rozhodnutí nemělo vůbec dojít. Správní řízení trpí vadami, přičemž stěžovatelé nemohou akceptovat nezákonný stav, na jehož základě byla stavba v konečném důsledku povolena. Dále obecně uvedli, že povolení stavby došlo v důsledku chybného úředního postupu. Městský soud pak nepřihlédl ke všem okolnostem. Stěžovatelé v kasační stížnosti dále poukázali na to, že byli na svých právech zkráceni nesprávným rozhodnutím stavebního úřadu ve spojení s rozhodnutím odvolacího orgánu. Pozemek st. p. č. 243 totiž vznikl vadným způsobem, stavbě postavené na tomto pozemku bylo přiděleno Obecním úřadem v Kosoři č. p. 225, přičemž stavební úřad měl přihlédnout ke stanovisku Správy chráněné krajinné oblasti Český kras ze dne 6. 11. 2003. Poukázali i na to, že osoba zúčastněná na řízení vedla se stěžovatelem a) soudní spor týkající se podávání návrhů ke katastrálnímu úřadu, v něm však nebyla úspěšná. Závěrem kasační stížnosti stěžovatelé poukázali na nesprávné rozhodnutí městského soudu o odměně ustanoveného zástupce. Městský soud určil odměnu pouze za tři úkony právní služby.

pokračování

S ohledem na výše uvedené navrhli zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení, popř. in eventum i zrušení rozhodnutí krajského úřadu.

Krajský úřad ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje se závěry městského soudu. V průběhu správního řízení podávali stěžovatelé mnoho námitek, se kterými se stavební úřad vypořádal ve svém rozhodnutí. Krajský úřad podporuje závěry rozsudku městského soudu, že žalobní námitky stěžovatelů byly vyjádřeny pouze v obecné rovině, a proto nelze souhlasit s tvrzením, že žaloba byla zamítnuta jen z formálních důvodů. Krajský úřad se domnívá, že výtky stěžovatelů k vydaným správním rozhodnutím nejsou dávány do konkrétní souvislosti s jejich majetkem, tj. nevyplývá z nich, jak negativně se právní argumentace uvedená ve správních rozhodnutích dotkla vlastnických práv stěžovatelů. Krajský úřad proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že stěžovatelé neuvedli, čím konkrétně by se mělo předmětné stavební povolení přímo dotknout jejich vlastnických práv k nemovitostem v sousedství povolované stavby. Stěžovatelé se také, jak správně podotkl městský soud, domáhali domnělé ochrany práv a zájmů jiných osob a rovněž hájili jimi tvrzený veřejný zájem, k čemuž nejsou oprávněni. Žalobní legitimace je založena na ochraně práv žalobců, nikoliv jiných osob. S odkazem na výše uvedené osoba zúčastněná na řízení navrhla zamítnutí kasační stížnosti a požádala o přiznání náhrady nákladů řízení.

V replice k vyjádření krajského úřadu stěžovatel a) zpochybňoval vypořádání námitek správními orgány. Stavební povolení bylo několikrát zrušeno a následně bez odstranění vad potvrzeno odvolacím rozhodnutím. Námitky proti nadměrnému prachu, hluku, zápachu atp. na místě samém nikdo neposuzoval. Tvrzení správního orgánu, že stěžovatelé nebudou zkráceni na svých právech, je nepodložené. Stěžovatel a) poukázal na označené imise a doplnil, že ty byly řešeny i Hygienickou stanicí Zbraslav. Není žádoucí, aby docházelo ke zhoršování životního prostředí. Skutečnost, že původní pozemky pískovny měly být navraceny k zemědělskému užívání, jakož i to, že pozemek p. č. 243 v k. ú. Kosoř je veden jako ostatní plocha, krajský úřad zamlčel.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnili stěžovatelé v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stěžovatelé v kasační stížnosti primárně vytýkali městskému soudu, že neshledal dotčení jejich práv v řízení o povolení stavby, přičemž povolení stavby pro ně znamená hluk, zápach, prach, stínění, riziko znečištění půdy a požáru skladovaných pneumatik. Tyto výtky uváděli ve správním řízení a městský soud se jimi měl zabývat.

Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné především zdůraznit, že přezkum správních rozhodnutí ve správním soudnictví není (co do svého rozsahu) přezkumem neomezeným. Soudy nemohou přezkoumávat správní rozhodnutí bez zřetele na to, co konkrétně žalobce napadanému správnímu rozhodnutí vytýká. Soudy přezkoumávají napadená správní rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), tzn.

skutkových či právních důvodů, pro které žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné či nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Je proto nezbytné, aby žalobce rozhodné skutečnosti, které podle jeho názoru odůvodňují zrušení napadeného správního rozhodnutí, v žalobě konkretizoval. Míře konkrétnosti uplatněných žalobních bodů pak nutně musí odpovídat míra konkrétnosti odůvodnění rozsudku, protože má-li přezkum probíhat v mezích žalobních bodů, nelze důvodnost či nedůvodnost zcela obecné námitky odůvodnit konkrétním způsobem, protože nelze předjímat, co konkrétně žalobce namítal. Dále je třeba uvést, že povinností soudu není za žalobce dovozovat či dohledávat tvrzení, která uváděl ve správním řízení, resp. dohledávat ve správním spisu námitky a vypořádávat se s nimi v žalobě. Tímto postupem by totiž porušil zásadu rovnosti stran a do jisté míry nahrazoval činnost žalobce spočívající ve formulaci námitky. Pro podporu výše uvedených závěrů lze odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na rozsudky ze dne 16. 2. 2012, č. j. 9 As 65/2011 – 104, ze dne 20. 10. 2010, č. j. 8 As 4/2010 – 94, ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 Azs 20/2003 – 44, ze dne 17. 3. 2005, č. j. 7 Azs 211/2004 – 86, či rozsudek rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58.

Stěžovatelé v žalobě nepoukazovali na dotčení hlukem, zápachem, prachem, stíněním, rizikem znečištění půdy či požáru skladovaných pneumatik. Na tyto imise poukazovali ve správním řízení a pak až v řízení o kasační stížnosti. V žalobě tedy explicitně netvrdili, že se jich předmětná stavba může dotknout imisemi ve smyslu ust. § 127 odst. 1 o. z., z něhož vyplývá, že se vlastník věci musí zdržet všeho, čím by nad míru přiměřenou obtěžoval jiného nebo čím by vážně ohrožoval výkon jeho práv, přičemž nesmí nad míru přiměřenou poměrům obtěžovat sousedy hlukem, prachem, popílkem, kouřem, plyny, parami, pachy, stíněním a vibracemi. Stěžovatelé v žalobě pouze uváděli, že stavba bytu správce byla postavena na stavbě dočasné a této stavbě bylo nesprávně přiděleno číslo popisné. Dále poukazovali na okolnosti, za kterých nabyl předmětné pozemky předchůdce osoby zúčastněné na řízení, resp. na údajnou nezákonnost změny územního plánu ve vztahu k předmětným pozemkům. Rovněž poukazovali na nutnost provedení rekultivace ploch vyňatých dočasně ze zemědělského půdního fondu, na nutnost přihlédnout ke stanovisku Správy chráněné krajinné oblasti Český kras ze dne 6. 11. 2003, která nepočítá se zástavbou předmětného pozemku, resp. polemizovali se závěry správních orgánů. Za tohoto stavu nelze podle názoru Nejvyššího správního soudu městskému soudu vytýkat, že neshledal zkrácení jejich veřejných subjektivních práv majících za následek nutnost zrušení rozhodnutí správního orgánu. Stěžovatelé v žalobě konkrétní porušení svých práv stavbou netvrdili. Povinností městského soudu přitom nebylo dohledávat ve správním spisu námitky stěžovatelů a vypořádávat se s nimi, jak tvrdili stěžovatelé. Tímto postupem by totiž porušil zásadu rovnosti stran a nahrazoval činnost stěžovatelů. Z tohoto důvodu není důvodná ani stížní námitka, že městský soud měl vyjít z obsahu spisu a dovozovat za stěžovatele žalobní námitky.

Stěžovatelé v kasační stížnosti dále odkazovali na své podání ze dne 19. 6. 2013, které bylo městskému soudu doručeno následující den, tedy v den konání soudního jednání. V tomto poukazovali na to, že pozemek st. p. č. 243 vznikl vadným způsobem, že stavbě postavené na tomto pozemku bylo nesprávně přiděleno číslo popisné a že správní orgán měl přihlédnout ke stanovisku Správy chráněné krajinné oblasti Český kras ze dne 6. 11. 2003, z něhož vyplývá, že na předmětném pozemku nelze počítat s výstavbou. V závěru podání výslovně uvedli, že z těchto a jiných důvodů považují stavební povolení,

pokračování

jakož i navazující rozhodnutí krajského úřadu, za nezákonné a trpící vadami a že správní orgány při svém rozhodování nepřihlédly ke všem okolnostem.

V dané věci je nesporné, že nemovitosti ve vlastnictví stěžovatelů jsou umístěny v blízkosti předmětné stavby. Bylo však na stěžovatelích, aby tvrdili, že budou předmětnou stavbou dotčeni na svých právech. V řízeních podle stavebního zákona je připuštěno, aby se vlastníci sousedních pozemků či staveb na nich v procesní pozici účastníků řízení bránili proti výsledkům těchto řízení. Účastensví ve stavebním řízení má vždy dvě podmínky: existenci vlastnického práva k pozemku či stavbě na něm a tvrzení o přímém dotčení existujícího práva (§ 59 stavebního zákona). Stěžovatelé splňují podmínku existence vlastnického práva, ale přímé dotčení na svých právech sice tvrdili ve správním řízení, ale tuto argumentaci již nepřevzali do žaloby. Pokud tedy v žalobě poukazovali pouze na to, že předmětný pozemek vznikl vadným způsobem a stavbě postavené na tomto pozemku bylo nesprávně přiděleno číslo popisné, nelze z toho dovodit žádné přímé dotčení práv stěžovatelů. Je třeba navíc poukázat na to, že městský soud žalobu v části, ve které se stěžovatelé domáhali rozšíření žaloby i vůči Katastrálnímu úřadu pro Středočeský kraj a Obecnímu úřadu Kosoř, kterým právě vytýkali vznik předmětného pozemku, a nesprávné přidělení čísla popisného, vyloučil k samostatnému projednání. Co se pak týče poukazu stěžovatelů na stanovisko Správy chráněné krajinné oblasti Český kras ze dne 6. 11. 2003, je třeba uvést, že napadené rozhodnutí krajského úřadu reflektuje stanovisko Správy chráněné krajinné oblasti Český kras ze dne 11. 10. 2005, tj. pozdější stanovisko, podle něhož tento správní orgán souhlasí s vydáním stavebního povolení na stavbu garáže a bytu pro správce na pozemku p. č. 348/5 v k. ú. Kosoř.

Poukaz stěžovatele na soudní spor, který vedl s osobou zúčastněnou na řízení (rozsudek Okresního soudu pro Prahu - západ ve věci č. j. 3 C 224/2010 – 48) je rovněž pro věc irelevantní, protože v tomto občanskoprávním řízení byl řešen spor týkající se podávání návrhů na Katastrální úřad pro Středočeský kraj.

Pokud stěžovatelé v kasační stížnosti pouze v obecně rovině namítali, že správní řízení trpí vadami, že k vydání odvolacího rozhodnutí nemělo dojít atp., je třeba konstatovat, že takto formulované námitky jsou pouze typovou charakteristikou určitých nezákonností, k nimž může ve správním řízení docházet, ale nikoliv zcela jasně individualizované, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelné. Podrobněji srv. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, přístupný na www.nssoud.cz. Stejně tak lze odkázat na další rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, z něhož vyplývá, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může soud přistoupit a posuzovat jej. Výše uvedené lze analogicky vztáhnout i na řízení o kasační stížnosti. V něm jsou navíc stěžovatelé zastupováni advokátem, tedy osobou práva znalou. Nejvyšší správní soud proto výše uvedené námitky mohl posuzovat pouze v obecné rovině a neshledal je důvodnými. Podle Nejvyššího správního soudu správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, přičemž nedošlo k žádné vadě řízení, pro kterou bylo nutno jejich rozhodnutí zrušit. Městský soud pak závěry správních orgánů na podkladě správní žaloby řádně přezkoumal. Ani jemu proto nelze vytýkat nesprávný postup či porušení zákona.

Stěžovatelé konečně vytýkali městskému soudu, že nesprávně rozhodl o náhradě nákladů ustanoveného zástupce stěžovatele b) v řízení o žalobě. Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností této stížní námitky. Podle ust. § 104 odst. 2 s. ř. s. je kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení, nepřipustná.

Předmětnou otázkou se zabýval již rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 – 6, z něhož vyplývá, že zákon nepřipouští kasační stížnost, je-li jejím jediným důvodem napadení výroku o nákladech řízení. Pokud by kasační stížnost směřovala pouze proti výroku o nákladech řízení, musela by být pro nepřipustnost odmítnuta, byť by Nejvyšší správní soud seznal, že rozhodnutí krajského soudu o nákladech řízení není správné. Pokud je však kasační stížností napaden také jiný výrok, je kasační stížnost přípustná. Ust. § 104 odst. 2 s. ř. s. je tudíž aplikovatelné pouze v případě, že kasační stížnosti je podaná výlučně proti výroku o nákladech řízení. Protože se stěžovatelé nedomáhali soudního přezkumu jen ve vztahu k výroku o nákladech řízení, je jejich stížní námitka směřující proti výroku o nákladech řízení přípustná. Nejvyšší správní soud se proto zabýval důvodností této námitky.

Ze soudního spisu vyplývá, že zástupce byl ustanoven stěžovateli b) usnesením Městského soudu v Praze ze dne 25. 1. 2010, č. j. 7 Ca 130/2009 – 35. Ustanovený zástupce přitom nepředložil městskému soudu vyúčtování učiněných úkonů. Ani u jednání dne 20. 6. 2013 nesdělil, kolik úkonů v řízení učinil. Výčet úkonů doručil městskému soudu až dne 24. 6. 2013, tj. 4 dny poté, kdy městský soud vydal rozsudek, kterým rozhodl jak o meritu věci, tak o nákladech řízení (soud je přitom oprávněn rozhodnout o nákladech řízení i bez návrhu). Výčet úkonů, za které lze přiznat ustanovenému zástupci odměnu, je uveden ve vyhlášce č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Podle ust. § 11 odst. 1 písm. b), d) a g) citované vyhlášky se považuje za úkon, za který náleží ustanovenému zástupci odměna, tzv. první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, písemné podání ve věci samé a účast na soudním jednání. Takový úkon byl v daném případě učiněn. Podle obsahu soudního spisu zástupce stěžovatele b) dále učinil dvě písemná podání (ze dne 5. 1. 2012 a ze dne 19. 6. 2013). Za úkon ve smyslu výše uvedeného však lze považovat jen jedno z nich. První podání bylo pouhým shrnutím skutkového stavu věci, resp. rozšířením žaloby vůči dalším žalovaným subjektům (Katastrálnímu úřadu pro Středočeský kraj a Obecnímu úřadu Kosoř), kterou městský soud vyloučil k samostatnému projednání. Ze soudního spisu dále vyplývá, že zástupce stěžovatele b) se zúčastnil soudního jednání dne 20. 6. 2013, což lze rovněž považovat za úkon ve smyslu výše uvedeného. Pokud pak zástupce stěžovatele b) poukazoval i na další úkony, ty nebyly městskému soudu v době jeho rozhodování známy (zástupce je soudu nedoložil, resp. nevyplývaly z obsahu soudního spisu). Městský soud tedy stanovil odměnu ustanovenému zástupci správně.

Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci

pokračování

plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelé úspěch v řízení neměli a krajskému úřadu žádné náklady nevznikly.

Co se týče výroku o nákladech řízení ve vztahu k osobě zúčastněné, Nejvyšší správní soud vyzval osobu zúčastněnou na řízení (nikoliv jejího právního zástupce), aby podala vyjádření k věci. Osoba zúčastněná na řízení ve svém stručném vyjádření v podstatě vyslovila souhlas se závěry městského soudu, resp. tyto závěry převzala. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud neshledal důvod k přiznání náhrady nákladů řízení osobě zúčastněné na řízení (§ 60 odst. 7 s. ř. s. per analogiam).

Stěžovateli b) byl městským soudem ustanoven pro řízení zástupcem advokát, který ho zastupoval i v řízení o kasační stížnosti. Podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle ust. § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. náleží advokátovi odměna za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) v částce 3.100 Kč a podle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč, celkem tedy 3.400 Kč. Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (§ 14a odst. 1 citované vyhlášky), zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. o 714 Kč. Celková částka odměny proto činí 4.114 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. února 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu

OPRAVNÉ USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobců: **a) J. M., b) S. G. M.**, oba zastoupeni JUDr. Jiřím Tvrdkem, advokátem se sídlem Semická 3292/6, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Ing. R. T.**, zastoupená Mgr. Petrem Pytlíkem, advokátem se sídlem Thámova 20/181, Praha 8, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 6. 2013, č. j. 7 Ca 130/2009 – 115,

t a k t o :

- I. Záhlaví rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2014, č. j. 6 As 119/2013 - 70, **se opravuje** takto:

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobců: **a) J. M., b) S. G. M.**, oba zastoupeni JUDr. Jiřím Tvrdkem, advokátem se sídlem Semická 3292/6, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Ing. R. T.**, bytem Na Pískách 225, Kosoř, zastoupená Mgr. Petrem Pytlíkem, advokátem se sídlem Thámova 20/181, Praha 8, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 6. 2013, č. j. 7 Ca 130/2009 – 115,

- II. Výrok IV. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2014, č. j. 6 As 119/2013 - 70, **se opravuje** takto:

- IV. Odměna advokáta JUDr. Jiřího Tvrdky **se určuje** částkou 4.114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

V záhlaví rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2014, č. j. 6 As 119/2013 - 70, bylo nesprávně uvedeno příjmení advokáta, který v řízení o

pokračování

kasační stížnosti zastupoval stěžovatele a stejně tak bylo nesprávně ve výroku IV. uvedeno jméno advokáta, kterému má být vyplacena odměna za zastupování ve věci. Místo JUDr. Jiří Tvrdek bylo uvedeno JUDr. Jiří Tvrdík.

Podle ust. § 54 odst. 4 s. ř. s. opraví předseda senátu v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zřejmé nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení.

V souladu s citovaným ustanovením předsedkyně senátu bez návrhu opravila příjmení advokáta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 20. března 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu